

Ira Rajala, 2. palkinto

Unohtumaton muisto Lakeudelta

Mä menin kouluhun Ilimajoelle. Muutama vuosi sitte lokakuus, yhyreksännelle luokalle. Kauhian kiusaamisselevittelyn jälkehen halusin vaan huokaasta ja jatkaa normaalia elämää, mut ennen sitä piti sopeutua uutehen kouluhun. Jännittikö? No, lievästi sanottuna joo.

Olin just saanu uuret kengät, semmoiset vaalianahkaaset nilikkurit, ja muistan kyl ikuusesti kuinka mua hirvitti kävellä käytävillä ku kenkien korot vaa kopisi ja kaiku. Oli mulla uus takkiki, sellaanen vaalia villakankaanen. Kaikilla muilla oli jokku tennarit mikkä ei pitäny mitää ääntä, ja kirkkaanvärisiä tuulitakkia vilisi silimis. Mun käret oli pelosta nyrkis ku kattelin niitä oppilaata, mut olin niille melekeen ku haamu. Ei ne oikiastaan reagoonu, tuskin katto päälle, iha hyväki niin. Naurua ja kiljahruksia kuulu sieltä täältä ku likat ja jätkät kuluki kohti luokkiansa.

Mäki olin menos mun uutehen kotiluokkahan; yläkertahan opiskelemahan matikkaa. Kyseenen oppiainekki vähä jännitti, ku en oo ikänä ollu hyvä laskemahan. No sitä kumminki mentihin rappuset ylähä ja luokkaa kohti, sielä oven vieres mun uuret luokkakaverit otti takkeja ja kenkiänsä pois. Niin tein sitte minäki, vaikkei Seinäjoel vanhas koulus ikänä kenkiä pois otettu. Yks poika katto mua silimihin ennenku meni luokkahan, ja syrän meinas taas karata jonnekki mun rinnasta. Jokaanen katse tuntu pelottavalta, vaikka kyllähän mä tiesin että sitä pitääs hetki kestää. Kuitenki yks likka uskaltautu mulle puhumahan siinä käytäväs, se oli ite tullu kans uutena aiemmin syksyllä. Ei sekää silti kauhiasti jännitystä lieventäny, mut kiva ku sai jotaki puhua. Mulla oli mustat legginssit, sinapinkeltaanen villapaita ja vaalianvihiriä toppi sen alla. Neki oli ostettu just sitä päivää varte. Tukan olin yrittäny laittaa nätisti, jotaki meikkiäki oli naamalla. Koko ajan käret kuluki oikomas pairan helemaa, tai pistämäs hiuksia takaasi korvan taa. Harvemmin on mua niin paljo jännittäny ku silloon, en ollu enää seisomas luokan eres kertomas itestäni vaan ny piti olla niinku kaikki muukki ja sulautua joukkohon. Siinähen testiä on kerraksee ku pitää yrittää olla normaali ja tutustuu muihin.

Takarivis oli mulle paikka, sopivasti nurkas mistä pysty vähä tarkkaalemahan muita. Luokas kuulu iloosta puheensorinaa ja paljo murre sanoja jotka tunnistin osaks omaaki sanavarastoo. Joppari, puo, kinttu...(suomeks siis polokupyörän tarakka, peppu ja jalaka), sanoja joita osa erellisen koulun oppilaasta ei olis välttämättä eres ymmärtäny. Lisäks olin erellises koulus tottunu siihen et kaikki oli tiukasti pysyny omis porukoossansa, mutta ny sain

toristaa jotaki itelle erikoosta: kaikki puhu keskenänsä. Likat ja jätkät sulas sovus, iliman seleviä rajoja. Pakkoha siinä oli hymyillä, tuntu ku koko luokka olis ollu vaa yks sisaruslauma eikä parivuotias luokkaryhymä. Ilimapiiri oli jotaki uskomatonta, en ollu sellasta osannu ees kuvitella aiemmin. Ku opettaja rupes puhumahan ja yritti aloottaa maanantain ekan tunnin, puheensorina jatku viä hetken ennenku alako kuulua tympiää kirjojen paiskahtelua pulupetteja vasten.

Näin muutamaa vuotta myöhemmin ei kovin moni kaveri muista tuota kyseestä päivää kunnolla, olihan se niille oikiastaan iha tavanomaanen. Mut mulle... tuona päivänä mä tulin kotia. Niin kornilta tai runolliselta ku se saattaaki kuulostaa, musta tuntu et siinä koulus ja siinä luokas mun ois alunperinki pitäny olla. Kyllähän mä olin aina tienny et oon lähtöös in Ilimajoelta, välillä sielä vuosien mittahan oltihin sukulootuki, mut nyt oli ekakerta ku oikeesti tuntu siltä ku olisin tullu takaasi omille juurille mä olin tullu kotia. Ja se jos mikä on unohtumaton muisto Lakeudelta.